2
Aanslagen Parijs

Aan de orde is **de herdenking naar aanleiding van de aanslagen in Parijs**.

De **voorzitter**:
Ik verzoek iedereen in de zaal en op de publieke tribune — voor zover u dat kunt — te gaan staan.

Ik heet de ambassadeur van Frankrijk van harte welkom in ons midden.

Vrijdagavond, 13 november 2015, werd de wereld opgeschrikt door een serie gruwelijke aanslagen in Parijs. Het weekend was net begonnen. Mensen gingen uit. Naar een café, een voetbalwedstrijd, een concert; plekken waar je je normaal gesproken veilig en vrij voelt. Omstreeks 21.30 uur kwam het eerste bericht: ontploffingen bij het Stade de France en bij een restaurant. Vanaf dat moment volgden de berichten elkaar snel op. En ondanks de chaos en onduidelijkheid drong de omvang van het drama snel tot ons door.

Al blijft het zelfs nu, vier dagen later, maar moeilijk te beseffen wat er is gebeurd, hoe diep Frankrijk is getroffen. De aanslagen in Parijs zijn de grootste sinds de Tweede Wereldoorlog; 129 mensen zijn op brute wijze vermoord, en verdrietig genoeg is de verwachting dat dit aantal verder zal oplopen. Ook drie Nederlanders raakten gewond, van wie er twee nog in het ziekenhuis liggen.

In gedachten zijn wij in Frankrijk. Wij staan schouder aan schouder met het Franse volk in deze moeilijke, verdrietige en ook angstige tijd. Dat bleek heel duidelijk gisteren, toen we een minuut stil waren op heel veel plekken in de wereld; ook hier in de Tweede Kamer.

Zelf was ik aanwezig bij de Franse ambassade. Ik vond het een indrukwekkend moment, vooral na afloop van de minuut stilte, toen de mensen die daar aanwezig waren, begonnen mee te zingen met de Marseillaise; eerst heel zachtjes, later steeds harder en overtuigender.

Namens de Tweede Kamer heb ik het Franse parlement laten weten dat wij geweld en extremisme tot in onze diepste vezels veroordelen. Dat wij staan voor onze rechtsstaat, democratie en vrijheid, waar we elkaar met woorden vinden. Dat wij rouwen om de slachtoffers en meeleven met hun nabestaanden en alle mensen in de ziekenhuizen die vechten voor hun leven. Wij wensen het Franse volk veel sterkte, kracht en eensgezindheid toe.

Ik verzoek u allen om een minuut stilte in acht te nemen.

(De aanwezigen nemen enkele ogenblikken stilte in acht.)

De **voorzitter**:
Ik schors de vergadering om u in de gelegenheid te stellen de ambassadeur van Frankrijk te condoleren.

De vergadering wordt van 14.06 uur tot 14.12 uur geschorst.